

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

✠ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΔΙ ✠

9—

— Τί περιμένει αυτός ο άνθρωπος ; γιατί δεν πάει πιά να συχάσει ; μουρμούρισε ο 'Αλέξης.

— Και ρωτάς αν έβγαλε το κριθάρι του αλόγου του ; απάντησε ο Ζήσης.

Εκκολυθήσανε το δρόμο τους.

— Με ξεποδάριασες, μουρμούρισε πάλι ο 'Αλέξης.

— Φτάσαμε, αποκρίθηκε κείνος. 'Εδώ είναι.

Στάθηκε στην εξώπορτα ενός μικρού σπιτιού και χτύπησε αλαφρά. Σε λίγο ακούστηκαν βήματα μέσα και μία φωνή πίσω από την πόρτα ρώτησε σιγανά.

— Ποιός ;

— 'Εγώ.

Ο σύρτης τραβήχτηκε κ' η πόρτα άνοιξε στο γνώριμον ήχο. Βρισκόντανε μπρός σε μία γυναίκα που το σκοτάδι δεν άφηνε να διακρίνουνε το πρόσωπό της.

Περάστε μέσα στην κάμαρα να ρήξω ένα ρούχο άπάνω μου, είπε η γυναίκα.

— Σε γνωστή ατζή ή φωνή, μουρμούρισε ο 'Αλέξης.

Μπήκανε σε μία κάμαρα που τηνε φωτίζε μια λάμπα ακουμπισμένη πάνω σ' ένα μαρμαρένιο κορό. Στους τοίχους κάρπυα κάρπα φτωχικά με μορφές γυναίκες που δείχνανε το γυμνό κορμί τους σε διάφορες πόζες, ένα πλατύ κρεβάτι διπλό με χοντρές κολώνες και χοντρά πόμολα κ' ακόμα ένας μαρμαρένιος νιφτήρας με πολλά μπουκαλάκια στη σειρά που χανε μυρουδιές και στη μέση μια πλατειά άσπρη λεκάνη.

— Συγγενισά σου είναι ; ρώτησε ο 'Αλέξης.

— Όχι, φιλενάδα μου, αποκρίθηκε ο Ζήσης.

Τή στιγμή κείνη, μπήκε μέσα μία γυναίκα με μια τριανταφυλλένια ρέμπα ανοιχτή στο λαιμό. Ο 'Αλέξης στη θέα της ανατινάχτηκε σά να πάτησε σκορπίο.

— Ρίκα, φώναξε.

Ο Ζήσης τονε κοίταξε προσεχτικά.

— Μπά ; γνωρίζετε ; είπε μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Κείνη τάχασε. Σαστισμένη τούδωσε το χέρι κ' η κικινιάδα από τα μάγουλα άπλώθηκε ως ταυτιά της που βραφτήκανε τριανταφυλλένια. Ο 'Αλέξης είχε κουράγιο να ρωτήσει μια πλατειάν ανάκριση μ' η Ρίκα δεν τούδωσε καιρό.

— Πώς από δω τέτοιαν ώρα ; έτοιμαζόμουνε να πέσω ρώτησε κοιτάζοντας το Ζήση.

Ο Ζήσης πήρε ένα σοβαρό ύφος.

— 'Ηρθα να σου μιλήσω γιά κάτι πολύ σοβαρό, είπε.

Κείνη γέλασε.

— Καλέ σύχασε, πολύ τραγικός φαίνεσαι απόψε.

— Άσε τάσεϊα . . . Δέ μου λές ; Μας δανείζεις το σπίτι σου ;

Κείνη ξαναγέλασε δυνατά κοιτάζοντας τον 'Αλέξη που την έτρωγε με τα μάτια.

— Να σ' δανείσω το σπίτι μου' εύκολο πράμα' και γώ να μείνω στους δρόμους ;

Ο Ζήσης σά να πειράχτηκε.

— Για τόσο κούτ'α με φαντάστηκες ; Δέ λέω αυτό' όχι να μ'α το χάρισης, να μ'α το δανείης. Μ'α επιτρέπεις να μαζεύομαστε δω δυο τρεις φορές τη βδομάδα . . .

Η Ρίκα πήρε ένα σοβαρό ύφος.

— Με κάνεις να φοβάμαι' τί σημαίνουνε αυτά ;

— Άκουσε' η άστυνομία μ'α έκλεισε το κέντρο. Χρειαζόμαστε λοιπόν κάπου να μαζεύομαστε, που να μην τ'ε ξέρη η άστυνομία. Αυτό είναι.

Κείνη σκέφτηκε κάμποσο.

— Μην έχετε κακούς σκοπούς και με πάρετε και μένα στο λαιμό σας ;

— Μην είσαι κουτή. Νά. Θά μαζεύομαστε και θά κουδεντιάζουμε. Αυτό είναι όλο.

— Άν είναι έτσι . . .

Ακούστηκε χτύπος στην εξώπορτα. Ένας χτύπος μετρημένος, δειλός. Η Ρίκα έτρεξε έξω. Σε λίγο ξαναγύρισε με πρόσωπο ταραγμένο.

— Ποιός εΐτανε ; ρώτησε ο Ζήσης.

— Ά τίποτα' κάποιος λάθος.

Ο Ζήσης κούνησε το κεφάλι του, ενώ ο 'Αλέξης δεν ξεκολούσε τα μάτια του από πάνω της. Να τηνε ζητάη τόσους μήνες και να τηνε συναντήσει έτσι άξαφνα, τή στιγμή που ούτε τ'ε φανταζότανε, εΐτανε αλήθεια τόσο περίεργο. Η περιέργεια τον έπνιγε. Ήθελε τόσα πράματα να ρωτήσει, μ'α σά να τονε κρατούσε κάτι, σάν κάτι να τούλεγε πώς δεν εΐτανε ή στιγμή κατάλληλη γιά πολλές κουδέντες.

Σηκωθήκανε να φύγουνε. Η Ρίκα τους συνώδεψε ως την εξώπορτα. Σε μία στιγμή που ο 'Αλέξης είχε προχωρήσει, η Ρίκα έσκυψε στο αυτί του Ζήση και του εΐπε σιγαλά και βιαστικά.

— Για το Θεό, να μη μάθ' τίποτα γιά μένα.

Κείνος τής έρριξε μια βαθειά ματιά και προχώρησε άμίλητος.

— Γνωρίζετε από καιρό ; ρώτησε ο Ζήσης σε ύφος αδιάφορο καθώς βχιζανε στο σκοτεινό δρόμο.

Ο 'Αλέξης άρχισε να του δηγιέται πώς τηνε πρωτογνώρισε.

— Τηνε γνώρισα θεατρίνα στο χωριό. Μαζι ταξι-

δέψαμε ως τὴν Ἀθήνη. Ἀπὸ τότε δὲν τὴν ἐξαναεῖδα
Καλὸ καρίτσι...

-- Καλὸ ἀλήθεια, βεβαίωσε κι ὁ Ζήσης.

Περπατήσανε ἀμίλητοι ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο. Τὰ
δέντρα τοῦ δρόμου ἀκούνητα, νυσταγμένα, σκεπτικὰ
λὲς κι ἀφουγκραζόντανε τί θὰ ποῦνε. Ἐνα αὐτοκίνητο
πέρασε βουίζοντας κι ὁ ἀγέρας γιόμισε ἀπὸ τὴ μυρου-
διὰ τῆς μπενζίνης... Φτάσανε στὸ σπίτι τοῦ Ἀλέξη.

— Καληνύχτα, εἶπε σιγαλὰ ὁ Ζήσης.

Κεῖνος δὲν ἀποκρίθηκε ἐνῶ ὁ Ζήσης δίχως νὰ περι-
μένῃ ἀπάντησιν ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του. Ὁ Ἀ-
λέξης ἀφοῦ στάθηκε κάμποσο στὴν ὁξώπορτα τοῦ σπι-
τιοῦ τοῦ ἀκούνητος, σκεπτικός, ἀξαφνα ἄρχισε νὰ τρέ-
χῃ πίσω ἀπὸ τὸ Ζήση.

— Ζήση, φώναξε μέσα στὸ σκοτάδι.

Κεῖνος στάθηκε. Ὁ Ἀλέξης ζύγωσε λαχανιασμέ-
νος. Καὶ πάλι στάθηκε ἀμίλητος σὰ νὰ δίσταζε γιὰ
κεῖνο ποῦθελε νὰ πῇ.

— Ζήση, μὴ δίνεις τὴν ἄδεια καὶ νὰ σὲ ρωτήσω;
Κεῖνος γέλασε.

— Τὴν ἄδεια; αὐτὸ δὲ ἔλιπε τώρα. Πρῶτα με, ἄ-
δερφέ, εἰ, τι θέλεις.

Ὁ Ἀλέξης ξεροκατάπιε.

— Εἶπες πῶς ἡ Ρίκα εἶτανε φιλενάδα σου. Δηλα-
δῇ;...

Ἡ φωνή του ἔτρεψε.

Κεῖνος ἔσκασε καὶ δυνατὰ γέλοιον.

— Ὡχ καὶ μένε, δάσκαλος εἶσαι; κάθεσαι καὶ τε-
χνολογᾷς τίς λέξεις. Αἱ κι ἂν εἶπα πῶς εἶναι φιλενάδα
μοῦ, τί βγαίνει; μὲ αὐτό; Γνωρίζομαστε μὲ τὴ γυναῖκα,
τίποτις ἄλλο...

— Τίποτις ἄλλο;

— Τίποτις ἄλλο, φυσικά. Ἡ γυναῖκα εἶναι καθὼς
πρέπει.

Ὁ Ἀλέξης σκέφτηκε κάμποσο.

— Καληνύχτα καὶ μὲ συμπαθᾷς, εἶμαι γελοῖος τὸ
νοιῶθω, εἶπε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΕΣ

κ. Κλ. Παράσχο. Τὸ γραφεῖο μας βρίσκεται μέσα στὸ
«Ἀκαδημαϊκὸ βιβλιοπωλεῖο (Ἀκαδημίας 40) καὶ μπορεῖ
νὰ περάσεις, ὅποια ὥρα θέλεις, νὰ φέσεις τὴ συνδρομή σου»

— κ. Ἀρτα Λόγγου. Εὐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιευτεῖ. —
κ. Ν. Βέβαια, νάθετε στὰ Σαβατόβραδα. Δὲ χρειάζεται ξε-
χωριστὴ ἀδελφὰ ὅστερ' ἀπὸ τίς 5 1) 2 τὸ γραφεῖο εἶναι
ἀνοιχτὸ γιὰ ὅλους. Ἰσως νὰ ταμῶσεις καὶ τὸν Τυμφορδὸ
ποῦ μιλάει ὁμορφα τὴν καθαρεύουσα τὰ Σαβατόβραδα.

PURGTORIUM

Στὸ φίλο ποιητὴ
ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ

Καβάλλα στ' ἀλογό μου τὸ βαρβάτο
Σὰν ἀπελάτης ἄνεμος φρουμάζω,
Χτυπῶ, καὶ τὸ κοντάρι μου φλογάτο
Φωτιὲς σὲς χώρες φέρνει πρὸς κυττάζω.
Γέρνουν μπροστά μου σπιτικά συντρίμνια *
Κ' εἰ χαμοκέλλες φλόγινες, καπνίζουσιν *
Μὲ τριγυρνῶν παιδιὰ, παρθένες, γύμνια
Καὶ τὰ μαντρόσκυλλα τρελλὰ γαυγίζουσιν.
Ξεσπῶ, σφυρίζω σὰν ὄχιὰ κι' ἀστρίτης
Μέσ' τὴ ζωὴ ποὺ λασποφεῖδα βόγγει
Ζυμώνοντας βούρκαδια σὰ σαπίτης.
Θυμὸς μὲ πνίγουνε πελάγων ἔγκει
«Ὅλα τὰ γείρουνε στ' ἄδρὸ τὸ κῆμα»
Κ' ἡ Χαραυγὴ παρθένῃ κι' ἀστρεμάτα
Σὰ θὰ προβάλλει, τ' ἀλαφρὸ τῆς βήμα
Νὰ τὸ πατήσῃ σ' ἀνθισμένη στράτα.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ «ΑΓΚΥΡΑΣ»

Ἀποχτήσαμε καὶ μεις ἐπιτέλους, ὅστερ' ἀπὸ πολλὰς
ἄτυχες ἀπέπειρες καὶ δοκιμῆς, ἓνα εὐρωπαϊκὸ ἐκδο-
τικὸ κατὰστημα τῆς προκοπῆς. Τὸ λέμε εὐρωπαϊκὸ,
ὄχι μόνον γιὰ τὰ καλλιτεχνικὰ βιβλία ποὺ βγάζει, μὰ
καὶ γιὰ τὴ φτήνεια του. Νά, λ. χ. ἡ «Χομένη ἀγάπη»
τῆς Ματθίλδης Σερράς, καλοτυπωμένο, σὲ καλὸ χαρ-
τί, μὲ καλλιτεχνικὸ δέσιμο, σελίδες 265, δρ. 2.10.
Μάλλα λόγια, ἡ «Ἀγκυρα» δὲν κοιτάζει πῶς νὰ πλου-
τίσῃ, γδύνοντας τοὺς πελάτες τῆς, μὰ πῶς νὰν τοὺς
δῶσῃ φτηνὰ καὶ διαλεχτὰ καὶ καλλιτεχνικὰ βιβλία.

Ἡ πρώτη σειρά τῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑξὶ βιβλία, τὰ-
κόλουθα :

Ν. Μείρα : Ὁ φοκίτης (μετάφρ. Μπ. Ἀννίου) δρ
1.80.

Μ. Πρεβό : Γυναικεῖαι Ἐπιστολαὶ (μετάφρ. Γ.
Τσοκοπούλου) δρ. 2

Μ. Τινάρ : Πρὶν ἀπὸ τὸν ἔρωτα (μετάφρ. Γ. Τσο-
κοπούλου) δρ. 1.65.

Ε. Μιρζέ : Σηναὶ τοῦ βοημικοῦ βίου (μετάφρ.
Ρεῖτη) δρ. 2.

Μ. Σερράς : Χαμένη ἀγάπη (μετάφρ. Μπ. Ἀννί-
νου) δρ. 2.10.

Πολ. Δημητράκουπούλου Μάγδα ἢ Ἐβραία δραγ.
2.30.

Στὴ δεύτερη σειρά τῆς ποὺ θὰ τὴν ἀποτελέσουν
ἔργα τοῦ Ροστάν, Οὐγκώ, Ὁσκάρ Οὐάιλδ, Δ. Καμ-
πούρογλου, Σπ. Μελά κλπ. ἡ «Ἀγκυρα» θὰ ἐκδώσῃ
τίς «Ἀλυσίδες», τὸν «Ὁμορφὸ κόσμος» τὴν «Ὁξώ-
πορτα» καὶ ἄλλα δράματα τοῦ Ταγκόπουλου σ' ἓναν
τόμο.